

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 1135

гр. Варна, 20.03.2023 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, III СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Невин Р. Шакирова

Членове: Николай Св. Стоянов
мл.с. Александър В. Цветков

като разгледа докладваното от Николай Св. Стоянов Въззивно частно гражданско дело № 20233100500617 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.274 от ГПК.

Образувано е по жалба на Министерството на иновациите и растежа на РБ, последвана от повторно подадена идентична такава, срещу Разпореждане №47171/23.12.2022г. по гр. д. №9576/2022г. на ВРС, 26-ти състав, с което е **върната** въззивна жалба с вх. при ВРС №88869/22.12.2022г., на Министерство на иновациите и растежа на РБ срещу Решение №3684/28.11.2022г. по гр.д. №9576/2022г. по описа на ВРС, 26-ти състав, на осн. чл.262, ал.2, т.1 от ГПК.

В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност и неправилност на обжалвания съдебен акт, както и за постановяване на същия при нарушение на процесуалните права. Твърди се, че въпреки че ВРС разпоредил изпращането на препис от проведеното първо о.с.з. по делото по електронна поща, такова не било получено от Министерството, с което ответникът по иска не бил уведомен, че производството се разглежда като „бързо“ по чл.310 и сл. от ГПК. Страната не получила достъп и до протокола от второто и последно о.с.з. по делото, на което била посочена датата за постановяване на решението, както и до самото решение по делото, тъй като съдържанието им не било обявено публично, в нарушение на чл.360р и чл.360с от ЗСВ. В резултат на това Министерството – ответник по делото – било лишено от възможността да се защити, като узнае за срока за обжалване на решението по делото, което довело и до пропускането на този срок. Моли за отмяна на обжалвания акт.

Насрещната страна не изразява становище по жалбата в законния срок.

При извършената служебна проверка съдът намира **жалбата за редовна и допустима**, тъй като е подадена в предвидения от закона срок, от надлежна

страна, срещу подлежащ на обжалване акт и съдържа изискуемите за нейната редовност реквизити, като отделно е надлежно администрирана, поради което следва да бъде разгледана.

По съществото на жалбата, като взе предвид изложените в нея доводи и оплаквания, събраните по делото доказателства и приложимата нормативна за случая регламентация, съдът намира следното:

Производството пред ВРС е образувано по искове с основание чл.344, ал.1, т.1-3 от ГПК на С. В. срещу Министерство на иновациите и растежа на РБ за: признаване за незаконно и отмяна на уволнение на ищцата, след признаване недействителност на клауза за изпитване; за възстановяване на служителката на работа; и за осъждане на работодателя за обезщетение за оставане без работа след незаконното уволнение.

Съгласно чл.310, ал.1, т.1 от ГПК по реда на глава „бързо производство“ по ГПК се разглеждат тези обективно съединени искове. Разпоредбата е ясна и императивна. Следователно още с получаване на преписа от исковата молба с приложенията на 09.08.2022г. (л.30 от делото на ВРС) ответникът е бил наясно с предмета на делото и ускорения процесуален ред за разглеждането му.

Последното е повторно потвърдено с получаването на 15.09.2022г. на определението по чл.312 от ГПК, постановено стриктно в деня на постъпване на отговора на исковата молба, с което ВРС изрично се е позовал на правилата на чл.312 и сл. от ГПК, разгледал е всички предварителни въпроси, в т.ч. по доказателствената тежест и по доказателствата, като е предупредил страните и за кратките преклузивни за бързото производство по ГПК срокове. Призовката за о.с.з. също е изпратена и получена с точното приложение №6 по чл.2, т.6 от Наредбата за образците на книжа, връчвани по ГПК, изискуема за призоваване за о.с.з. по бързи производства, а не с такава по т.1 от същата Наредба, която касае призоваване по общия исков ред. Така на 15.09.2022г. ответникът е бил повторно уведомен за разглеждане на делото по правилата на чл.310 и сл. от ГПК и е разполагал с възможността да организира надлежно защитата си.

На трето място ВРС не е дал ход на първото о.с.з., с оглед неспазване на срока по чл.56, ал.3 от ГПК за ответника, насрочил е следващо о.с.з. и отново е изпратил призовка до ответника, с което за пореден път е обезпечил надлежно защитата на ответника в производството.

След като до този момент е спазил всички предвидени в закона срокове, във второто и последно о.с.з. по делото на 15.11.2022г. ВРС е изпълнил и друго свое задължение по чл.315, ал.2 от ГПК, като е посочил точната дата, на която ще постанови решението си. И на тази дата, в предвидения от чл.316 от ГПК срок, е постановил крайния си съдебен акт, срокът за обжалване на който тече от същата дата, по силата на закона. Тоест несъмнено срокът за обжалване на решението на ВРС от 28.11.2022г. е започнал да тече от тази дата и съответно е изтекъл на 12.12.2022г., по силата на закона.

При тези данни настоящият състав на въззивния съд напълно споделя

изводите на ВРС, че въззивната жалба, изпратена по пощата на 20.12.2022г., видно от приложеното пощенско клеймо, е подадена след законоустановения двуседмичен срок за обжалване на решението, доколкото се касае за бързо по чл.310 и сл. от ГПК производство, по което ВРС е съобразил всички предвидени в закона правила. В потвърждение на това е и задължителното за съда и за страните *ТР №12/11.03.2013г. по тълк. дело №12/2012г. на ОСГК на ВКС*, съгласно което срокът за обжалване на решение, постановено при условията на чл.315, ал.2 от ГПК тече от датата, на която съдът е посочил, че ще постанови решението си. Изрично е разяснено, че връчването по чл.7, ал.2 ГПК на преписи от решението не променя началото на срока за подаване на жалба, освен ако на страните е изпратен препис от решението с други указания или решението е обявено след датата, посочена по реда на чл.315, ал.2 от ГПК, но в настоящия случай не е налице нито едно от тези изключения. Присъствието или не на представител на страната в последно о.с.з. е без всякакво значение за сроковете за обжалване на решението, както заради редовното призоваване на ответника за о.с.з., така и защото той е длъжен да обезпечи своята защита в производството по такъв начин, че да може да следи сроковете за извършване на процесуалните действия по тях. Ако не бъде проявена нужната активност в този смисъл, последиците са за страната.

По тези причини настоящият състав на ВОС намира, че като е върнал като просрочена изпратената на 20.12.2022г. жалба, ВРС е постановил правилен и процесуално законосъобразен съдебен акт.

Инвокираните в частната жалба доводи за неполучаване на разпорежен препис от протокол от първото о.с.з. по делото са ирелевантни за правилността на разпореждането за връщане на въззивната жалба, тъй като ответникът е знаел за ускорения съдопроизводствен ред за разглеждане на делото най-късно от получаване на определението по чл.312 от ГПК и е бил редовно призован за о.с.з. Отделно на първото о.с.з. не е бил даден ход на устните състезания, за да има отношение към срока за постановяване и за обжалване на решението.

Доводите за нарушения на чл.360р и на чл.360с от ЗСВ не могат да се приемат за несъмнено доказани от представените с частната жалба преписи и разпечатки. По-важното обаче е, че цитираните изисквания на ЗСВ са свързани с принципа на публичност на работата на съда, но те не регламентират нито сроковете за обжалване на съдебни актове от страни по дела, нито началните моменти за тях, които произтичат пряко от разпоредбите на ГПК. Нещо повече – тези оплаквания не съставляват същински въззивни основания за процесуална неправилност на обжалвания акт, тъй като съдържат твърдения за обективна невъзможност за страната да спазва законовия срок за обжалване на решението. В този смисъл те не могат да бъдат отменителни основания, а всъщност биха били относими към процедура по чл.64 и сл. от ГПК. Искане за възстановяване на срока за въззивно обжалване обаче категорично няма отправено в нито един момент след постановяване на решението на ВРС, още по-малко отправено до компетентния по него ВРС, поради което не може да се разгледа от ВОС в

рамките на настоящата жалба. На последно място не е нарушен и принципът на чл.8, ал.3 от ГПК, след като на ответника са били връчени коректно исковата молба с приложенията, определението по чл.312 от ГПК с указанията на съда, както и призовката за о.с.з. по делото.

В заключение по изложените съображения въззивният съд преценява, че при данните по делото доводите в жалбата не са обосновани, а обжалваният съдебен акт е законосъобразен, обоснован и правилен и като такъв следва да бъде потвърден.

Воден от горното съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА Разпореждане №47171/23.12.2022г. по гр. дело №9576/2022г. на ВРС, 26-ти състав, с което е **върната** въззивна жалба с вх. при ВРС №88869/22.12.2022г. на Министерство на иновациите и растежа на РБ срещу Решение №3684/28.11.2022г. по гр.д. №9576/2022г. по описа на ВРС, 26-ти състав, на осн. чл.262, ал.2, т.1 от ГПК.

Определението подлежи на обжалване пред Върховен касационен съд в едноседмичен срок от получаване на съобщението от страните, при наличие на предпоставките по чл.280, ал.1 и ал.2 от ГПК, на осн. чл.274, ал.3, т.1 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____